

NELŽI
SVĚMU
SRDCI

MISHELL DEBNÁROVÁ

Nelži svému srdci

Mishell Debnárová

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
webové stránky: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
Email: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako 1.elektronickou publikaci v CZ verzi,
172.knihu v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor ©***Mishell Debnárová***

Obálka a grafika © Paulin a JPolc design
Překlad: Lucie Procházková
Korektura, redakce a konečná stylistika: Kateřina Chaloupková,
Marcela Režná, Judita Chlupatá

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis
ISBN
978-80-88568-34-6 PDF
978-80-88568-35-3 epub

Seznam skladeb

Voilà – Figure You Out
Voilà – Drinking with Cupid
Adam Jensen – Yoko Oh No
Tvorchi – Heart of Steel
Bishop Briggs – Champion
Stileto, Kendyle Paige – Cravin’
Luma, Yuppycult – Devil Saint
Letdown. – Karma
Roses & Revolutions, Weathers – Dancing in a Daydream
Roses & Revolutions – The Pines
Rory Webley – Joker
Chandler Leighton – When You Say My Name
Maisy Kay – Almost Touch Me
Dua Lipa, Angèle – Fever
Martix Garrix, JVKE – Hero
Nathan Ball – Borders
Mark Dann – Sunflowers
Nico Santos – Number 1
Mr. Da-Nos, Nico Santos – Holding On
Alvaro Soler, Nico Santos – Fuego
Alvaro Soler, Nico Santos – Candela
Oliver Tree – Bounce
Michael Patrick Kelly, Rakim - Wonders
Clarx, Anikdote, Shiah Maisel, Catas, Le Malls, CHENDA
– Numb The Pain

Prolog

Znáte ten pocit, když si myslíte, že se už nic nemůže víc pokazit? Když si říkáte, že to nejhorší máte zaručeně za sebou a všechno špatné se k vám konečně obrátí zády? Když se snažíte sami sebe uklidnit trapnými zdvořilostními frázemi typu: *Vždyť lidem se dějí i horší věci*, ale žádný z těch pokusů nepřináší požadované výsledky?

Já ano.

Pokud by existoval žebříček událostí s nejnižší pravděpodobností v celém vesmíru, tak ty moje by atakovaly jeho první příčky.

Převed'me si to do metaforické roviny. Jste osobou, která si prožila sled katastrofálních příhod a rozhodnete se utéct před všemi těmi nesmyslnostmi. Necháte všechno tak – rodinu, známé i neznámé, lidi, co vám ublížili – koupíte si jednosměrnou letenku do destinace na opačný konec kontinentu a nemůžete se dočkat, až si konečně pročistíte hlavu od zplodin vašeho vlastního života, předáte zavazadla, projdete kontrolami, čekáte, až otevřou vaši *bránu* a budete moci nasednout na letadlo, které vás odnese tisíce kilometrů daleko od všeho, co vám váš život udělal, a vtom... Vtom se ozve všudypřítomný hlas oznamující, že váš let je zrušen pro závažnou poruchu na motoru letadla. Hodíte si jeden infarktík a jdete dál. Leda že by...

Nebudu tu mluvit o tom, co všechno špatné mě už v životě postihlo. Vlastně, proč ne?!

Tak si to tedy shrňme: na základní mě šikanovali, na střední mi znepríjemnila život šílená stalkerka, v mé první práci se mi podařilo hned v první týden rozbít šéfův počítač (přisahám, že to byla jen náhoda!) a můj

první vážný vztah skončil, když jsem zjistila, že až tak vážný asi není. Respektive, klidně i mohl být, ale všichni dobře víme, že v naší zemi polygamie povolena není.

Život mi házel klacky pod nohy, jako by si užíval pohled na to, jak je musím s potížemi přeskakovat, ale pokaždé svou misi úspěšně zvládnou.

A když jsem si už myslela... Ne, já jsem si to reálně násilím vsugerovala... Že jsem konečně naskočila na nový vlak plný pozitivních událostí, štěstí a optimismu, najednou musel ten prokletý vlak vykolejit. Ne tak normálně – prostě ho to vyhodilo pryč z dráhy, spadl z mostu a následně do něj ještě naboural kamion.

Ano, takhle nějak se cítím. Seděla jsem v tom vlaku a žila si svůj pohodový život po boku miláčka ženského osazenstva sledujícího populární televizní seriály. Měla jsem práci svých snů, žila v nejkrásnějším slovenském městě, disponovala slušným počtem důvěrně blízkých přátel a užívala si každý den plnými doušky.

Dokonalé, že? Co by se jen mohlo pokazit? Můj život by vám o tom mohl vyprávět...

Kapitola 1

Obvykle se mi nestává, že by na mě vyzvánění telefonu působilo obzvláště obtěžujícím dojmem, ale když se mi Denisa neodbytně pokoušela dovolat už potřetí, docházela mi trpělivost.

Vše potřebné jsem si sbalila do jednoho velkého kufru a s sebou vzala už jen drobnou kabelku praktickou na cestování. Když se můj uběhaný zadek, který toho dnes musel udělat opravdu dost na to, že bylo jen devět hodin ráno, konečně usadil ve vlaku, odhodlala jsem se jí zavolat nazpět.

Sledovala jsem, jak se mi za oknem míhalo panorama mých milovaných Košic, a psychicky se připravovala na jízdu napříč naší malebnou krajinou. Na pozadí události, která mé cestě předcházela, jsem však několikahodinové sezení ve vlaku nepovažovala za přítěž. Euforie se mě stále držela zuby nehty a způsobovala, že jsem se na svět dívala přes ty nejružovější brýle, jaké kdo kdy vyrobil. Dokonce mi nevadil ani fakt, že jediná spolucestující v mém kupé se právě vyzula a omamný zápach zahalil celý prostor.

Zdvořile jsem se jí zeptala, jestli smím na chvílku otevřít okno, ale ta postarší, nehezky zapáchající paní stihla mezitím usnout rozvalená křížem přes sedačky rovnou naproti mně. Protočila jsem očima, vyvětrala zamořené ovzduší a zavolala Denise, která mi mezitím stihla napsat ještě tři zprávy, jestli je se mnou všechno v pořádku, když se jí neozývám. Prý kdyby záleželo na tom, jak ochotně zvedám telefon, svět by během zombie apokalypsy dávno vyhynul a já bych dál spokojeně žila ve své růžové bubline, aniž bych o čemkoli tušila.

Inu, nejsem zrovna průkopníkem v telefonických rozhovorech a když mám s kýmkoli telefonovat, raději za ním ujedu i padesát kilometrů než něco dohodnout prostřednictvím hovoru. Z telefonování mám prostě fobii a překážejí mi i hovory s rodinou. Co nadělám...

„Takže tě požádal o ruku? Budeš se vdávat? Já odpadnu!“ ječela jako smyslů zbavená, až jsem si musela mobil na chvíli oddálit od ucha. Ani ruch vládnuocí ve vlaku nedokázal přehlušit natěšené ovace mé bláznivé starší sestry.

„Uklidni se! Uslyší tě naši a bude průšvih! Chci jim to říct sama, rozumíš?“ pokoušela jsem se na dálku ztlumit její bouřlivé nadšení, ale obávala jsem se, že si moje napomenutí beztak nevezme k srdci.

„Moje sestřička bude brzy manželkou slavného Šimona Antala! Bude z tebe hvězda! Budeš se pohybovat mezi slovenskou smetánkou, chodit na plesy v opeře a možná se –“

„Proboha, Deniso! Krot' své nevybouřené hormony, prosím! Rozhodně teď neplánuji lézt do zadku Erice Judínyové a strkat svůj drze upřímný ksicht mezi šlechtu v kategorii Faleš roku! Za co mě máš, prosím tě?!“ Bleskově jsem její nelichotivé představy o mém budoucím životě zametla pod koberec.

Snad mě to, že budu manželkou slavného herce, hned nepředurčuje ke členství v pomyslné „vyšší společnosti“ mezi těmi našimi pseudo-celebritami toužícími po násilím vynucené pozornosti? Neříkám, že ta představa nezní jistým způsobem lákavě, ale u lidí tohoto typu bych se zatraceně musela kousat do jazyka, aby ze sebe moje nevymáchaná tlama při každé příležitosti nevypustila něco, co by se absolutně nehodilo.

„Máš i prsten? Jaký je? Je na něm alespoň diamant?“ vyvídala dál.

„Je. Takový menší. Opravdu krásný. Od chvíle, kdy mi ho nasadil na prst, se na něj nemůžu vynadávat a neustále si ho z každé strany prohlížím,“ rozplývala jsem se při pohledu na zásnubní prsten zdobící mou ruku.

Musel stát celý majlant, ale moje všetečná sestra opravdu nemusí vědět všechno. Alespoň ne hned teď.

„Bože, já odpadnu! Budu mít za švagra celebrity! Máš ty ale štěstí, sestřičko!“ rozplývala se.

„Nepřeháněj, prosím tě. A jdi už někam s tou celebritou! Neopovažuj se k němu chovat divně, když se potkáte! Víím, že jsi schopna padnout mu k nohám a prosit o autogram na podprsenku,“ hlásala jsem vyčítavým tónem.

Svou sestru jsem znala dobře. Rozhodně by toho byla schopná a já nechci, aby se u nás jednou Šimon cítil jako v jiném světě. Dost na tom, že jsem za půl roku našeho vztahu měla co dělat, abych si zvykla na ten jeho.

„Nevadí mi to, pokud mi to dovolíš,“ zaslechla jsem na druhé straně linky nepatrné chichotání.

„Jsi praštěná, víš to?“

„Máme to v rodině, Evi. To nemůžeš popřít,“ řehkala se dál.

„Vím, všichni jsme tak trochu... Hm, specifictí,“ zkusila jsem ve svém pomyslném slovníku vylovit ten správný výraz. Že je celá naše rodina nepřiměřeně upřímná, pošahaná, a tak trochu mimo oběžnou dráhu se skutečně nedalo popírat.

„Kdy nám ho představíš? Umírám nedočkavostí vidět ho naživo!“

„Krot' se, drahá. Nezapomínej, že je to můj snoubenec,“ napomenula jsem ji. „Teď cestuji za ním do Bratislavy. Zrovna natáčí a chci ho překvapit. Pobudu tam nějaké dva dny v bytě, který má pronajatý. Chápeš, chybí mi.

Nebyli jsme spolu od neděle, kdy mi při večeři dal ten prsten.“ Myslí mi probleskla naše romantická večeře při svíčkách, na které mě překvapil žádostí o ruku. Opravdu mě šokoval, ale nemohla jsem říct ne. Už půl roku jsem do něj zamilovaná až po uši! „Následně přijedu za vámi a až v neděli dotočí poslední scény, dorazí za mnou. Takový je plán,“ osvětlila jsem jí situaci a nezapomněla dodat, že se před našimi nesmí prokecnout.

Nezbývalo mi nic než doufat, že mě tentokrát poslechne. Je jí dvacet sedm. Je dost stará na to, aby pochopila, o co ji tak urputně žádám.

~

Cesta mi uběhla, díkybohu, poměrně rychle. Na to, že jsem se táhla vlakem křížem krážem přes Slovensko, to nebylo až tak hrozné.

Zapáchající tetička vystoupila v polovině cesty, ale hned za ní se do mého kupé nasáčkovala parta nevybouřených teenagerů, kteří se neustále něčemu řehtali, a kdybych s sebou neměla speciální protihluková sluchátka, která využívám hlavně při dlouhých letech do dovolenkových destinací, asi by mě trefilo.

Mou mysl však neustále uklidňovaly vábivé myšlenky na nejromantičtější večeři mého života. Že mě Šimon na naoko standardní večeři požádá o ruku, by mě ani ve snu nenapadlo. Byli jsme spolu přece jen půl roku. Sice jsme už delší dobu sdíleli domácnost v jeho rodných Košicích a partnerský život nám fungoval na výbornou, ale i tak to pro mě byl skutečný šok. Zpočátku mi při pohledu na mého klečícího přítele hlavou proletělo pár pochybností, ale jakmile na mě vytáhl ten svůj pověstný ňunu úsměv, své ANO jsem na něj přímo vykřikla.

Nedokážu si vedle sebe představit lepšího člověka. Je milý, přátelský, spolehlivý, pracovitý, a navíc nepřekonatelný romantik. Občas mu sice unikne nějaká ta poznámka na jeho rostoucí popularitu (což jasně naznačuje,

že s ní přímo úměrně roste i jeho ego), ale neberu to tragicky. Být na jeho místě, také bych na sebe byla hrdá. Z vedlejších postav v městském divadle se vypracoval na hlavní v těch nejpobulárnějších slovenských seriálech. Je to prostě kapacita.

Taxík mě dovezl z vlakové stanice přímo před novostavbu, ve které by měl mít Šimon pronajatý svůj byt.

Šofer po celou dobu poslušně držel jazyk za zuby a vyměnili jsme si jen pár zdvořilostních frází, proto jsem mu neváhala nechat drobné navíc. Nesnáším dotěrné taxikáře, kteří si myslí, že mají právo se vás celou cestou vyptávat na osobní život. Bez ohledu na fakt, že jsem sama extrovertním typem osobnosti a často až nepřiměřeně upovídána, když sedím v taxíku, chci se soustředit na cestu a cíl jízdy, ne na příliš intimní otázky od naprosto cizího člověka.

Bytovka působila moderním dojmem. Naštěstí se vedle závory dalo přejít po chodníku dovnitř jejího areálu. Kdybych sem přijela autem, k otevření závory bych potřebovala čip. Ten jsem, jak jinak, neměla.

Další překážka mě čekala před vchodem.

Zas ten debilní čip.

Jak se dokážu dostat dovnitř, aniž bych tu nadělala zbytečný rozruch?

K mému překvapení akorát přicházela maminka s kočárkem, které jsem ochotně pomohla přiložit čip, podržela jí dveře a vmáčkla se dovnitř, aniž by se mě stihla vůbec zeptat, co tam hledám.

Do prvního patra jsem dokonce nepotřebovala použít ani výtah.

Popadla jsem svůj velký kufr a vyšla pár schodů. Téměř všechny dveře lemující dlouhou chodbu měly jmenovku. Až na jedny – ty pootevřené.

Mám to já dneska ale štěstí!

Opatrně jsem otevřela dveře dokořán a ve vstupní chodbě zahlédla zavěšenou Šimonovu bundu. Při pohledu na ni se mi úsměv automaticky rozzářil.

Kufr jsem nechala u věšáku a potichu se plížila dovnitř.

Byt byl opravdu obrovský, přímo majestátní. Inu, z platu vycházejícího herce si takový očividně bez problémů může dovolit. Koneckonců, ani náš byt v centru Košic není zrovna nejmenší.

Zaposlouchala jsem se do tiché hudby vycházející pravděpodobně z některého z pokojů. Lákalo mě poznat další tajemství tohoto prostoru a konečně natrefit na svého nastávajícího.

Na takové překvapení určitě nebudeš připraven, chichotala jsem se v duchu.

Ocitla jsem se v rozlehlém prosvětleném obývacím pokoji s velkými okny. Kupodivu, všechno v něm bylo jaksi rozházené. Sako leželo na zemi, příkrývka byla nedbale přehozena přes velký kožený gauč, na stolku kopec nedojedeného jídla, šampus a dvě sklenice. Potom jsem na zemi uviděla... Počkat! DVĚ skleničky?! Co to má znamenat?

Jak jsem kráčela dál, všimla jsem si za sedačkou ženských silonek a lodiček. Do prdele, co když jsem v cizím bytě?!

Zpanikařila jsem a zakopla o taburetku, což spustilo sled nečekaných událostí. Ta totiž následně bouchla do stolu, z něhož se s rachotem zhroutil na zem jeden z pohárů položený zcela na kraj.

Do prdele, Evo!

Vtom se z pokoje ozval hlas. „Šimi? Zlato, už jsi zpátky?“ Ten ženský, vcelku upištěný hlas mi zarazil dýku rovnou do srdce.

Okamžitě jsem procitla, jako by mi někdo v tomto horku na hlavu vylil kbelík studené vody. Srdce se mi prudce rozbušilo a já jsem se nezmohla na

jakékoli další činy. Stála jsem tam, jako by mi nohy přirostly k podlaze a nedokázala jsem pochopit, čeho jsem se právě stala svědkem.

„Drahý, kde jsi byl tak dl... Kdo jste?“ vykulila na mě oči Rebeka Poláková – jeho herecká partnerka a velmi oblíbená slovenská herečka v jednom.

To už jsem oči kulila i já.

Oblečenou měla jen krajkovou noční košilku, pokud se to dá tak nazvat. Ten kus průsvitné látky totiž odhaloval více než protikorupční jednotky u našich politiků. Bradavky jí zpod něj trčely jako nýty na Titanicu a v kombinaci s výrazným odstínem červené rtěnky by rázem trumfla nejednu tanečnici z *Moulin Rouge*.

Ne, do prdele.

V duchu jsem si vlepila facku a zahнала do pozadí myšlenky, že musí jít zaručeně jen o další natáčení.

Tak blbá opravdu nejsem.

„Já... P-promiňte, asi jsem si spletla byt,“ zakoktala jsem se, otočila se na podpatku, cestou popadla kufr a vypadla odtud dříve, než se moje slzné kanálky rozhodly naplno spustit svůj provoz.

Vyšla jsem před areál bytovky a zahlédla přijíždějící autobus. V mém citovém rozpoložení mi bylo absolutně ukradené, že nemám koupený lístek. Nastoupila jsem do něj a vystoupila o tři zastávky dál – netušíc, kde se právě nacházím.

Žádný revizor mé nelegální jednání naštěstí neviděl, proto jsem se mohla konečně naplno uvolnit.

Sice jsem ronila krokodýlí slzy už předtím, sedla jsem si na místo úplně vzadu, takže jsem poloprázdný autobus chtě nechtě ochudila o své citové výlevy.

Snad i Paříž, Lisabon nebo Bukurešť znám lépe než naše hlavní město, proto jsem po vystoupení z autobusu prostě jen kráčela, kam mě nohy vedly.

Ve městě panovalo ukrutné vedro a já jsem za sebou táhla ten gigantický kufr napříč cestami a ulicemi, netuším kam mám vůbec namířeno.

Ó, a abych nezapomněla – když jsem zmiňovala, že jsem se mohla naplno uvolnit, fakt jsem to udělala. Řvala a vzlykala jsem nahlas, zcela bez okolků. Kolemjdoucí ze mě museli mít pořádnou show, ale asi tušíte správně, že mi jejich dojmy z mé rozdrčené osobnosti byly nanejvýš ukradené.

Kráčela jsem městem odhadem slušných několik desítek minut, než jsem se konečně zastavila. Stála jsem uprostřed mostu nad Dunajem. Za zády se mi míhali chodci a cyklisté a kolem projíždělo jedno auto za druhým.

Pohled mi padl na rušnou promenádu opodál. Smutně jsem se zadívala na hrstku mladých lidí užívajících si sluneční paprsky při pikniku.

Jak mohou být oni tak šťastní, když já právě prožívám svůj nejhorší den v životě?! Mé podvědomí zuřilo. Na Šimona, tamtu vyštafírovanou kukuřici i zcela nevinné lidi. Jednoduše na celý svět.

Ještě před pár hodinami jsem byla tou *nejšťastnější* osobou na zemi. Nejdokonalejší chlap na planetě mi nasadil na ruku diamantový zásnubní prsten a moje osobnost naplno podlehla kouzlu zamilovanosti. Co na tom, že jsme spolu jen půl roku? Našla jsem muže svého života – romantického, chytrého a úspěšného a plánovala se stát jeho ženou.

Jenže až tak dokonalý nebyl...

Je toto všechno vůbec možné? Je reálné, že by to Šimon vedle mě táhl se svou hereckou kolegyní?

Co když na ta svá natáčení vlastně chodil jen částečně? Možná točili jen dva či tři dny, ale on se s radostí zdržel v Bratislavě celý týden, aby mohl

zbytek času trávit s tou *Rebekrávou*, která očividně nebyla jeho partnerkou pouze v seriálu.

Z těch představ mě natahovalo na zvracení.

Jsem tak hloupá! Jak jsem si jen mohla myslet, že by nějaký známý herec mohl chtít strávit zbytek života s obyčejnou Evou z Hokovec?! Sice cílevědomou, poměrně úspěšnou, hovornou a rozhodně ne ošklivou Evou, ale to je jedno... Ted' není čas na honění svého ega!

Byla jsem naivní kráva a sedla mu na lep. Totálně pitomá moucha na totálně lepkavý lep!

Že mi vůbec nebyly ty jeho věčné týdenky podezřelé!

Jistě, natáčíte od rána do večera, často i v noci a po celý týden, ironicky podotkl hlas mého podvědomí.

Může být někdo tak vymletý jako já? Hladká mouka je oproti mně hovno! Doplatila jsem na svou naivitu a nechala se okouzlit milými řečičkami a ňuňu pohledem! Tím dokonalým, roztomilým, neodolatelným...

„Pst! Huš už, debilní podvědomí!“ v sekundě jsem okřikla své idiotské myšlenky.

Ten kus vola si nezaslouží, abych na něj, byť jen na vteřinu pomyslela! Ať se tam dál paktuje s tou vykejhanou husou a s jejími bradavkami!

Popošla jsem blízko k zábradlí a stáhla si z ruky prsten. Natlačila jsem se bezprostředně na vyhřátou kovovou zábranu a rozhodla se se vším skoncovat. Nebudu více mrhat svůj drahocenný čas s někým, kdo za to absolutně nestojí! Odhodlána udělat, co jsem si usmyslela, předklonila jsem se a...

„Nedělejte to!“ Najednou po mně kdosi skočil a spadli jsme spolu na stezku rovnou vedle mého kufru.

„Jste blázen? O co vám, do prdele, jde?!“ zavřískla jsem po procitnutí do reality. Ležela jsem tam v náručí nějakého chlapa a navzájem jsme si vyměňovali vyděšené pohledy.

„Cokoli se ve vašem životě stalo, věřte, že ještě existuje šance! Nemůžete všechno jen tak zahodit! Jste krásná mladá žena, určitě byste tomuto světu velmi chyběla,“ přesvědčoval mě o své pravdě sympatický mladík v úhledném oblečení.

Vytrhla jsem se z jeho náruče a znovu se postavila na vlastní nohy. Ihned mě následoval.

„Nechte mě laskavě dokončit, co jsem začala, a neplet' se do záležitostí cizích lidí!“ Otřela jsem si slzy, houkla jsem po něm a opět se přiblížila k zábradlí. Vtom mi prsten vypadl z ruky a kutálel se kamsi k našim nohám.

„Nedělejte to!“ Znovu mě drapl a stáhl zpět k sobě.

„Nechte mě!“ Pokoušela jsem se rozhazovat rukama na všechny strany a vytrhnout se mu, ale jaksi mi to nešlo. Stále mě svíral v pevném objetí, jako bych mu patřila.

„Nemohu vás nechat, abyste to udělala! Do smrti bych si to vyčítal!“

„Obávám se, že pokud mě nepustíte, vaše soudná hodina nastane právě teď!“

„Dobrý den. Co se to tady děje?“ Najednou jsme oba ztuhli. Vedle nás stáli dva policisté. Mě i cizince si prohlíželi přísnými pohledy a očekávali vysvětlení.

Očividně jsme na mostě vzbudili pozornost, a i když se nikdo z cyklistů či chodců u nás nezastavoval, strážci zákona naše neshody nemínili nechat jen tak.

„Dobrý den, páni policisté. Rozhodl jsem se zachránit tuhle přítomnou ženu, která však, z pochopitelných důvodů, neoceníla mé snahy. Obávám

se, že bude potřebná ústavní léčba. Očividně není v pořádku,“ hlásal klidným tónem chlap stojící v mé bezprostřední blízkosti a tvářil se, jako by sežral všechnu moudrost světa.

„Ústavní léčba?! Do háje, jste vy vůbec normální?! Vážně mi tu právě VY hodláte něco vykládat o tom, kdo je v pořádku?!“ Plnou silou jsem ho pěstí udeřila do hrudi.

„Au! Vidíte? Říkám vám, že je mimo!“ zachmuřil se a svůj vyděšený pohled obrátil na policisty.

„Slečno, prosím, uklidněte se, jinak budeme muset uskutečnit určité kroky.“ Jeden z policistů se mě pokusil lehce chytit za rameno, což mě akorát nepříjemně zaštipalo, protože mi ostré slunce během chůze městem stihlo slušně připéct ramena. Vytrhla jsem se mu.

„Jsem si jistý, že tato slečna potřebuje pomoc. Právě se zde pokusila skočit z mostu, ale měla štěstí, že jsem byl právě nablízku, protože –“

„Skočit z mostu?! Vám už úplně hrabe, vidíte?! Chtěla jsem jen zahodit do Dunaje svůj zasnubní prsten! Dal mi ho vám podobný idiot, který to vedle mě táhl i s jinou ženou! Kriste!“ zavřískla jsem, až kolem nás jedoucí cyklista téměř naboural do sloupu opodál.

Jeden z policistů na to zareagoval tichým smíchem. Level jeho empatie očividně nebyl na příliš vysoké úrovni.

„J-já... Promiňte. Pokud to skutečně bylo takhle, mrzí mě, co jsem vám způsobil,“ obrátil ke mně cizinec svůj provinilý pohled.

„Na to jste mohl myslet dřív, než si vaše hlava vyprodukovala ukvapené závěry,“ zavrčela jsem.

„Řekl jsem, že mě to mrzí,“ posmutněl. „Žádná žena si nezaslouží takové zacházení.“ V jeho očích jsem zahlédla jistou dávku soucitu.

Že by to myslel opravdu vážně?

Jak mám po dnešní zkušenosti ještě vůbec věřit nějakému chlapovi?

„Krise zažehnaná! Poroučíme se, usmál se na nás policista, který se ještě nedávno smál zmatkujícímu cyklistovi. „Dávejte na sebe pozor,“ mrkl na nás vysmátý strážce zákona v duchu hesla *Pomáhat a chránit* a ve společnosti svého kolegy odkráčel pomáhat a chránit někoho dalšího.

„Přijala byste ode mě jako omluvu pozvání na kávu nebo nějaký drink?“ Můj samozvaný zachránce mě svou nabídkou překvapil.

„Nechte mě, prosím, odejít. Chci být sama.“ Popadla jsem kufr a táhla ho za sebou, kráčeji rychlým tempem co nejdál od toho chlapa.

Neohlížela jsem se. Minulost jsem plánovala nechat za sebou. Jakoukoli. Ode dneška začínám znovu. S čistým štítem, bez zbytečných lží a bez lidí, kteří mi působí jen zbytečné trápení.

Ušla jsem sotva dvacet metrů, když se mi za zády ozval známý hlas. „Nechybí vám něco?“

Ignorovala jsem ho.

„Ten prsten... Našel jsem ho na chodníku.“ Předběhl mě a přinutil zastavit.

Protočila jsem oči. „Nechte si ho. Nechci ho už ani vidět,“ odsekla jsem, obešla ho a kráčela dál.

„Podívejte, rozumím, že jste rozzlobená, ale uznejte, chvilka odpočinku vám přijde vhod. Opravdu mě upřímně mrzí, že jsem vám způsobil nepříjemnosti. Pojd'te se mnou na plážovou party pod mostem tady nedaleko. Prosím.“ Opět mě předběhl, zastavil a vzal mi z ruky kufr. „Pokud nepůjdete dobrovolně, odnesu vás tam!“ trval dál na svém.

„Pf, prosím vás! Strčte si ty své trapné snahy někam do zadní části těla!“

„Varoval jsem vás!“ Pohlédl na mě s pobaveným výrazem ve tváři, přehodil si mě přes rameno a vydal se vpřed. Jednou rukou mě přidržoval

a v druhé táhl můj kufr. Ze začátku jsem vyvinula jistou míru snahy zvrátit svůj osud mlácením do jeho zad, ale na jeho odhodlání to nic nezměnilo, proto jsem se rychle vzdala.

Na parkovišti vedle zmíněného podniku měl panáček zaparkované auto. Naložil do něj můj kufr a odnesl mě ještě pár kroků, dokud jsme nedorazili na místo.

Nejsem zrovna při těle, ale kvůli své výšce jsem pro něj určitě musela být docela břemenem, proto mě zaskočilo, s jakou lehkostí mě dokázal nést takovou dálku.

Plážový bar se se zapadajícím sluncem začal plnit. Lidé popíjeli chlazené míchané nápoje, pár dětí bláznilo v písku a z reproduktorů se ozývaly hlasité rytmy chytlavých latinských písní.

Musela jsem uznat, že mi je atmosféra toho místa opravdu blízká.

„Tak, co si dáme?“ zeptal se, když jsme se usadili k jednomu z mála volných stolů.

Poupravila jsem své ubulené tělo a vytrhla mu z ruky nápojový lístek. Po krátkém zkoumání jeho obsahu jsem byla rozhodnuta.

„Piña Coladu,“ zatoužila jsem po něčem sladkém, ale zároveň osvěžujícím.

Naposledy jsem snědla jeden čokoládový croissant cestou ve vlaku. Od té doby uběhlo slušných několik hodin. Na další jídlo jsem ale beztak chuť neměla. Můj žaludek byl jaksi stažen a netoužil po dalším přídělu stravy, kterou by pod vlivem emocí stále burcujících mým nitrem, mohl neočekávaně vyvrátit.

Doplnit cukr však neuškodí. Piña Colada přijde vhod.

Brzy k nám dorazil číšník. Neznámý si objednal jedno velké pivo a Piña Coladu pro mě.

„Chcete se z toho vyzpovídat nebo se raději nemám ptát?“ rozhodl se započít konverzaci, jakmile se číšník vrhl směrem k baru.

Nesouhlasně jsem zakroutila hlavou.

„Fajn, tak tedy bez zbytečných otázek,“ zkonstatoval. „Nevím proč, ale jsem už takový. Něco hluboko v mém nitru mě neustále nutí být až příliš empatickým a lidem pomáhat. To proto jsem zatoužil zachránit vás na tom mostě. Promiňte. Sám nevím, po kom jsem tuto vlastnost zdědil. Matka je namyšlená, lhostejná. Možná jsem adoptovaný,“ zatvářil se tak zamyšleně.

Tiše jsem se zachechtala.

„Takhle se mi to líbí! Máte krásnou tvář. Byla by škoda nezpestřit ji ještě hezčím úsměvem,“ zalichotil mi. V tu chvíli jsem však netušila, jak na jeho slova zareagovat. Zůstala jsem mlčet.

Číšník se brzy vrátil s naší objednávkou.

„Připíjím na lepší časy,“ pozvedl Neznámý své pivo a očekával, že si s ním cinknu. Neochotně jsem přirazila sklenici s lákavým chlazeným míchaným nápojem k té jeho, s jantarovou tekutinou uvnitř.

Věnoval mi spokojený úsměv.

Své první nápoje jsme vypili příliš rychle. Rozhodně na tom mělo svůj podíl horko stále vládnuící centru hlavního města, ale i dlouhé chození.

Schytali jsme místo bez slunečníku, proto nám ještě několik minut slunce slušně peklo na hlavy, dokud se s námi definitivně nerozloučilo zapadnutím za obzor.

Seděli jsme, poslouchali hudbu, sledovali okolí a povídali si. Tedy většinou vyprávěl on, protože mně chvíli trvalo, než jsem se rozhodla pod vlivem několika alkoholických drinků rozvázat svůj jinak proříznutý jazyk a přemostit do upřímného rozhovoru o životě a vztazích.

Kombinace horka, vyčerpání, psychické nepohody a alkoholu mi nakonec dopřála vytouženého uvolnění.

Když se úplně setmělo, bar se zaplnil mladými lidmi toužícími po zábavě a v jeho prostředí začalo být docela rušno. Děti se vytratily z písku a jejich vřeštění nahradily nadšené ovace publika, když hudbu z reproduktorů nahradila živá kapela. Originál Kubánci, kteří už v prvních minutách svého působení na provizorním jevišti v písku vytvořili atmosféru hodnou dovolené v Karibiku, se mé podnapilé osobě opravdu zamlouvali. Latinskou hudbu jsem vždy milovala a takový koncert rytmů lákové muziky jsem viděla poprvé v životě.

„Tuším, že vás láká tanec,“ zakřenil se při pohledu na mě, jak se vrtím na židli, sledující kapelu, na kterou jsme z našeho místa měli skvělý výhled i přes hrstku bavících se lidí.

„Proč ty oficiality?“ rozhodila jsem rukama. Pomalu jsem začínala cítit, že hladina alkoholu v mé krvi je podstatně vyšší, než na jakou jsem v průměru zvyklá. „Tykej mi, kamaráde zachránce,“ zasmála jsem se připitě. „A pojď se mnou tančit!“ Popadla jsem ho za ruku a táhla do vychlazeného písku na nábreží Dunaje, přímo do centra dění u kapely.

Ochotně se mi podvolil a držíce se za ruce, jsme spolu přiběhli mezi tančící obecnost.

Tam jsme však rychle zjistili, že „tudy cesta nevede“ a oba se šikovně zbavili svých bot. S mými sandálky to bylo docela jednoduché, ale sledovat ho, jak v písku balancuje nejdřív na jedné, pak na druhé noze a přitom si zouvá tenisky i ponožky, mi přišlo vcelku komické.

Když nám už nic nebránilo v odvážném tanci, pustili jsme se do toho.

Nad hlavami nám svítily barevné pásy žárovek, kubánští umělci si naplno užívali svou chvíli na pódiu a my, poznamenaní množstvím

zkonзумovaného alkoholu, jsme plnými doušky nasávali atmosféru, tančící v blízkosti toho druhého.

Najednou nám kdosi zezadu přes hlavy přehodil květované náhrdelníky. Oba jsme se začali chichotat jako malé děti, protože ten, kdo to měl na svědomí, musel být minimálně stejně připitý jako my dva. *Zachránce* schytl růžový a já modrý květovaný doplněk.

S ním, či bez něj, už jsem se beztak cítila jako na dovolené a odvážně předváděla své odvázané taneční kreace. Moje společnost však nezahálela a rozhodně můžu potvrdit, že byl skutečným lvem parketu.

Po několika dlouhých minutách intenzivního tance veselé rytmy nahradil příjemný sladák. Byla to tuším *bachata*, nebo co. Můj partner nezahálel a neštil se obklopit mě rukama kolem pasu.

Najednou jsme tancovali téměř tělo na tělo.

Na rtech jsem cítila jeho dech.

Čichové ústrojí mi zasahovalo omamné aroma dříve nepoznaného parfému.

A můj pohled se až příliš dlouho setkával s tím jeho.

Měl božsky dokonalé oči.

„Dlouho jsem se tak dobře nepobavil,“ konstatoval. Přes hlučnou hudbu jsem mu sotva rozuměla.

„Také se skvěle bavím,“ dala jsem mu za pravdu.

Za poslední hodinu jsem snad ani jedenkrát nepomyslela na nedávné události. Nedal mi k tomu šanci, a to jsem skutečně oceňovala.

Nemohla jsem si pomoci. V jeho společnosti jsem se cítila skvěle. Pár hodin nazpět jsem ani netušila, že vůbec existuje, a teď jsem měla pocit jako bych ho znala půl života.

Dávno jsem se s nikým necítila tak uvolněně a sama sebou. Bylo mu ukradené, že na provizorním pískovém parketu doslova tančím jako o duši a do svých tanečních kreací vkládám maximum. Občas jsem dokonce, naprosto sebekriticky, musela působit asi až příliš vyzývavě. Jemu to však bylo jedno. Choval se přirozeně a akceptoval cokoli, co jsem udělala nebo řekla. Přesně to jsem v této chvíli potřebovala. Porozumění a respekt.

Po skončení pomalejšího songu si hudebníci dali na chvíli pauzu, proto jsme se je rozhodli následovat. Zmožení únavou jsme se usadili v písku u ohně. Kolem ohniště se vytvořil kruh několika lidí, kteří se rozhodli, stejně jako my, odpočinout si po absolvování aktivního tanečního kola.

Toho, že jsem měla na sobě krátké šaty a písek by se mi při usazení na zem dostal úplně všude, si můj zachránce všiml snad dříve než já. Rychle mi pod zadek strčil jednu z podušek ležících na hromádce kousek od nás.

V tu chvíli jsem si vzpomněla, jak mě slušnou dobu nesl přehozenou přes rameno z mostu až sem. Doufám, že mi přitom kolemjdoucí neviděli až do žaludku.

„Viš, také jsem neměl zrovna štěstí v lásce. Moje bývalá se rozhodla náš vztah ze dne na den ukončit s vysvětlením, že jsme příliš rozdílní a nehodíme se k sobě. Do půl roku otěhotněla s někým jiným,“ rozhodl se mi svěřit s úskalím svého posledního vztahu.

„Co ti mám k tomu říct? Ty jsi chudák a ona kráva. Znáš to,“ posmutněla jsem, ale on se s chutí rozesmál.

„Co je?“ divila jsem se.

„Nic. Jsi skvělá, víš to?“ Tvář se mu rozzářila upřímným úsměvem. Byl opravdu povedený.

„Škoda, že si to nemyslel i člověk, co mě před několika dny požádal o ruku,“ protočila jsem očima.

„Je to hlupák. Jen hlupák by dokázal tak nechutným způsobem ublížit tak úžasné ženě.“ Svou tvář nepatrně přiblížil do bezprostřední blízkosti té mé a hluboce se mi zahleděl do očí. Byl v nich oheň, který všechny pozůstatky mého strízlivého úsudku zatlačoval hluboko do pozadí. Ten oheň se mi moc zalíbil.

„Jsi milý, děkuji ti,“ zahanbeně jsem se pousmála a jaksi podvědomě se přiblížila ještě více k němu. Cosi mě k němu táhlo a bylo to silnější než já.

V tu chvíli jsem už neměla chuť dávat si virtuální facku. Můj rozum by na to ve strízlivém stavu možná i slyšel, ale mé srdce teď říkalo něco jiného.

„Já ti děkuji,“ prohlásil potichu a nečekaně, i když v koutku duše jsem o to přímo prosila, se zmocnil mých rtů.

Souhra našich osobností mi okamžitě dokázala, že umíme skvěle spolupracovat. Zmocnilo se nás kouzlo přítomného okamžiku a my jsme se mu nemínili vzepřít.

Polibek trval jen několik vteřin, ale stihl do výstavní skříně mých nejpríjemnějších okamžiků vyryt hluboký vzkaz velkými písmeny. Byl něžným, krásným a spontánním.

Odrhli jsme se od sebe a nakrátko se jeden druhému zadívali do očí. V té tmě jsem nedokázala identifikovat, jakou barvu mají ty jeho, ale popravdě, vůbec mě to nezajímalo. Sršela z nich upřímnost, pochopení a oddanost.

Jako by v daném okamžiku neexistovalo nic, jen my dva. Na malou chvíli jsme se uzamkli do své vlastní bubliny a byli rozhodnutí nikoho do ní nepustit. Nežádoucí osoby, starosti, problémy či vzpomínky. Všechno šlo úplně stranou. A mé strízlivě uvažující osobnosti se to nadmíru zamlouvalo.

Výmluvné ticho jsme ukončili, když najednou chlap z party lidí sedící spolu s námi kolem ohniště, začal cosi brnkat na kytaru. Ve známé melodii jsem poznala píseň od Eda Sheerana – *Perfect*.

